

etalage

Een ode aan de creativiteit



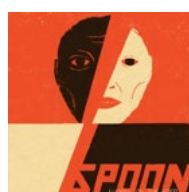
POP
BEACH HOUSE
Once twice melody
Bella Union
★★★★★

Het achtste album van Beach House gaat over de menselijkheid van liefde, die even wonderlijk als vergankelijk is. Opener 'Once twice melody' begint de reis als een overrijpe evocatie van een laatzomergevoel: een metafoor voor de melancholische trip die zich 84 minuten uitspreidt over een emo-landschap in vier afleveringen, met een positief einde. Hoe 'Pink funeral' de smart van een gebroken hart uitwerkt is van het beste wat de groep al liet horen, en dat geldt voor meerdere songs. Er is wel een prijs: de abrupte toonschakeringen en wat brute zang van *Teen dream* zijn er minder bij.

Voor het eerst met strijkers, maar soms ook vanuit akoestische gitaar, is dit het meest genuanceerde album van Beach House: meeslepemde melodieën en lome grooves zijn hun handelsmerk, maar alles zit harmonisch beter in elkaar en Victoria Legrand heeft ruim geïnvesteerd in vocale variaties. Sommige songs duren lang, maar de instrumentale passages dienen het geheel, dat een ode is aan creativiteit en scheppingskracht. En, zoals wel vaker, aan de sacraliteit van de natuur, die gloeit in de atmosfeer en metaforische rijkdom. Hoge ambities, en met brio geslaagd. (vpb)



Beach House klonk nooit beter dan op sommige songs van zijn achtste album. © Shawn Brackbill



ROCK
SPOON
Lucifer on the sofa
Matador
★★★★☆

Na bijna dertig jaar in het vak is er voor Spoon, een rockband uit Texas, weinig nieuws meer te doen. Maar dat kan Britt Daniel en zijn maten niets schelen, ze hadden het nooit zo voor nieuwlichterijen.

Wanneer 'Held' (een cover van Smog) de plaat opent, vallen meteen op: de vette bluesriff, de mathematische drumlijn en de aanzwellende ruis uit de kraut-hoek. Het is een sterke opener, maar ook een wat stereotiepe invulling van een bekend format, waar ZZ Top (duidelijk een invloed hier) ook op teerde.

Gelukkig is Spoon een band die geweldig kan variëren, en toch zijn eigen sound weet te behouden. Meer poppy songs als 'Satellite', 'The devil & Mister Jones' en 'On the radio' klinken lenig en spits, terwijl 'Wild' sterk refereert aan The Stones. Het geeft *Lucifer on the sofa* veel leven, al wordt het album nooit zo funky als voorganger *Hot thoughts*. Zo te horen wilde Spoon vooral terug naar zijn sterke live-sound, en dat is helemaal gelukt. (vpb)



JAZZ
EMILE PARIISIEN
Louise
ACT
★★★★☆

Emile Parisien speelt enkel en alleen sopraansax en hij doet dat subliem: na een paar noten herken je hem al. De Fransman stelde een supergroep samen met zijn landgenoot Manu Codjia (gitaar), de Italiaan Roberto Negro (piano) en de Amerikanen Theo Croker (trompet), Nasheet Waits (drums) en Joe Martin (bas).

Boeiend hoe deze band het beste van Europese en Amerikaanse jazz laat samenvloeien – Parisien wilde zo naar eigen zeggen terugkeren naar de roots van de muziek waar hij zo van houdt. De meeste stukken schreef hij zelf. Het indrukwekkende titelstuk is geïnspireerd door de Frans-Amerikaanse kunstenaar Louise Bourgeois, de driedelige suite 'Memento' door Parisiens moeder.

Croker, Negro en Codjia (een stevigere versie van Bill Frisell) brachten elk een stuk mee, en het is ook smullen van 'Madagascar' van Joe Zawinul, van wiens band Parisien ooit lid was. Intens, modern en melodieus. Ongetwijfeld een cd voor de eindejaarslijstjes. (pdb)



INDIE
ALT-J
The dream
Infectious Music
★★★★☆

Tien jaar geleden debuteerde Alt-J met *An awesome wave*, een sneltoets naar indiepop die even vreemd en ontroerend als catchy was. Na twee variaties op die kenmerkende stijl is de vierde langspeler *The dream* een opvallende ommezwaai in de carrière van het Britse trio. De eerste helft is nog typisch Alt-J, vol catchy ironie aan het adres van multinationals ('Bane') en cryptopredikanten ('Hard drive gold'). Vanaf het ontwapenende 'Get better' duiken echter achtereenvolgens technobeats ('Chicago'), strijkers ('Philadelphia') en gospel ('Losing my mind') op. Erg memorabel is die klankcollage niet, en ondanks de poging tot vernieuwing dommelt het slotkwartier van *The dream* geruisloos in.

Alleen doorwinterde fans zullen hier na meerdere luisterbeurten de schoonheid in ontdekken. De comebackplaat presenteert ons een band die enerzijds een tweede adem heeft gevonden, maar anderzijds nog steeds met een identiteitscrisis worstelt, doordat hij met kleine liedjes op te grote podia moet spelen. (mg)



KLASSIEK/OUDE MUZIEK
LA TEMPÊTE, SIMON-PIERRE BESTION
Hypnos
Alpha
★★★★★

Een man als Simon-Pierre Bestion durven we zonder blozen interessant te noemen. De Franse toetsenist en stichter van La Tempête schuwt het hardcore oude-muziekrepertoire niet maar is ook gefascineerd door hedendaagse creaties. Een gretig eclecticus die kras-sensd buiten de lijntjes kleurt.

Dat hoor je terug op *Hypnos*: een plaat die alleen een veelvraat kon maken. De rode draad doorheen de tracklist is niet het soort anekdotische thematiek dat een doorsnee internetgebruiker gauw bij elkaar kan googelen, maar een klankspeel dat de muziek deelt.

Opener is de intredezing van het requiem van Pierre de Manchicourt, die de oren over de drempel helpt van wat een pakkende meditatie blijkt. Via Byzantijnse intonaties, een zelvend 'Kyrie' van Ludwig Senfl en keelgezangen van Giacinto Scelsi zweeft La Tempête naar de gefluisterde slotwoorden van John Tavener's 'Song for Athene', waarmee de deur naar de eeuwigheid weer sluit. (sta)



POP
CATE LE BON
Pompeii
Mexican Summer
★★★★☆

Cate Le Bon verkaste een tijd geleden naar de Californische Mojavewoestijn, maar tijdens de eerste lockdown sloot ze zich op in een huis in Cardiff, waar ze jaren eerder had gewoond. De samenvloeiing van nostalgie en afzondering had paradoxaal genoeg iets bevrijdends voor de Welshe singer-songwriter. Ze raakte in de ban van de minimalistische funk van *Music for saxophone & bass guitar* van Sam Gendel en Sam Wilkes.

Ze componeerde haar songs vanuit de basgitaar, waardoor de sturse artpop een sensuelere vorm kreeg. 'Moderation' en 'French boys' voelen als verdoofde floorfillers voor een desolate club waar het licht is uitgeknipt. De saxofoons en synths die ze daarna toevoegde, voeren terug naar bleke eighties en seventies-Bowie. De plaatkun je lezen als metafoor voor de ondergang, maar Le Bon wendt het onheil af met een streep surrealisme. 'I've pushed love through the hourglass/ did you see me putting pain in a stone?' schijpt ze in de titeltrack. Ze ontglipt elke beperking. (tzh)



KLASSIEK
VLAAMS RADIOKOOR O.L.V. BART VAN REYN, INGE SPINETTE, JAN MICHIELS, SARAH WEGENER, THOMAS OLIEMANS
Ein Menschliches Requiem
★★★★☆

Johannes Brahms schreef *Ein Deutsches Requiem* na het overlijden van zijn boezemvriend Robert Schumann in 1856 en zijn eigen moeder in 1865. Het is een dodenmis voor de achterblijvers, de treurende. Een menselijk requiem ook, waarin Brahms afstapt van de obligatoire overlijdensliturgie, en waarvoor hij in het *Oude en Nieuwe Testament* zoekt naar alternatieven die meer troosten.

Met een pakkende vertolking, waaruit vooral een indrukwekkende ensemblekracht spreekt, weet het Vlaams Radiokoor vooral dat humane karakter bloot te leggen. Chef-dirigent Bart Van Reyn maakt ook duidelijke keuzes: hij schroeft de quatre-mainsbegeleiding terug, waardoor dit geen uitvoering vol symfonisch bombast is. En let op de speelsheid van Schumanns *Kinderszenen*, vervlochten tussen het *Requiem* – wat Brahms' beoogde troost accentueert. Het bevestigt het koor alleen maar verder in het zachtzinnig gezang. Dit is een aangrijpende ode aan het leven in al zijn broosheid. (jc)